

Γονείς και παιδιά

(αρχ. Δανιήλ Αεράκης)

«ἐπηρώτησεν ὁ Ἰησοῦς· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε·
Παιδιόθεν.». ».

Ίσως αγαπητοί μου αδελφοί, φανεί ειδικό το κήρυγμα της αποψινής βραδιάς. Ίσως νομίσουν μερικοί, ότι το κήρυγμα το αποψινό, είναι μόνον για τους γονείς. Και θα ἔπρεπε να γίνει ένα κήρυγμα· όχι ένα κήρυγμα αλλά πολλά κηρύγματα για τους γονείς, που παίζουν σήμερα σπουδαιότατο ρόλο μέσα στην κοινωνία. Εδώ μέσα στην αίθουσα υπάρχουν πολλοί γονείς. Και μάλιστα πολλοί νεαροί γονείς που έχουν παιδιά σε παιδική και εφηβική ηλικία, και με πόνο και με αγωνία παρακολουθούν και ζουν το δράμα της συγχρόνου νεότητας. Τους γονείς αυτούς θα μπορούσαμε να τους χωρίσουμε σε τρεις κατηγορίες.

Κατηγορίες γονέων

Υπάρχουν γονείς που έχασαν ήδη τη μάχη με τα παιδιά τους. Έφυγε πλέον το τιμόνι της οικογενειακής ζωής από τα χέρια τους. Δεν μπορούν πλέον να επιβληθούν στα παιδιά, και κάθονται πλέον από μακριά και παρακολουθούν, το κατρακύλισμα των παιδιών τους, χωρίς να μπορούν δυναμικά να επεμβούν. Δυστυχημένοι οι γονείς που τους κατήντησαν τα παιδιά τους να είναι απλοί θεαταί ενός κατρακυλίσματος. Δυστυχημένοι οι γονείς που ζούνε ένα δράμα, που μόνο αυτοί οι ίδιοι μπορούν να το περιγράψουν.

Αλλά υπάρχουν και οι άλλοι γονείς. Οι γονείς οι οποίοι δεν παρέδωσαν ακόμα τα όπλα στη μάχη με τα παιδιά τους. Είναι οι γονείς εκείνοι που κάνουνε σκληρό αγώνα για να συγκρατήσουν τα παιδιά που άρχισαν να μεγαλώνουν και μπήκαν στην εφηβική ηλικία και παρουσίασαν τα πρώτα επαναστατήματα. Είναι τραγικοί γονείς. Γονείς που τους βλέπεις σαν να είναι ζαλισμένοι. Ζούνε μια αγωνία και δεν ξέρουν τι να κάνουν. Πως να συμπεριφερθούν. Βλέπουν μπροστά τους τα μέχρι χτες σεμνά και αθώα παιδιά. Τα βλέπουν τώρα με όψη αλλαγμένη. Τα βλέπουν και εξωτερικά και εσωτερικά, να είναι διαφορετικά. Βλέπουν τα παιδιά τους να κινδυνεύουν. Βλέπουν μπροστά τους ολοφάνερο τον κίνδυνο να χάσουν μια για πάντα τα παιδιά, και ζούνε την αγωνία, και δεν ξέρουν τι να κάνουν. Πως να συμπεριφερθούν; Να δείξουν αυστηρότητα, και να σφίξουν πιο πολύ τα λουριά; Ή να δείξουν επιείκεια και να ξελασκάρουν κάπως, και να υποχωρήσουν σε ορισμένα πράγματα. Τραγικοί γονείς. Δεν ξέρουν πως να συμπεριφερθούν στα παιδιά τους, που έχουν αρχίσει να επαναστατούν. Και άλλοτε αυτοί οι γονείς, πάνω στην αγωνία και στην προσπάθεια να σώσουν τα παιδιά...

Άλλοτε αυτοί οι γονείς χρησιμοποιούν τον ωραίο τρόπο. Μιλούν με γλυκύτητα στα παιδιά. Τα συμβουλεύουν. Τους δείχνουν μια αγάπη. Τρυφερότητα. Θερμότητα. Δεικνύουν κατανόηση στα προβλήματά τους. Δείχνουν συγκατάβαση στις παιδικές αδυναμίες. Δείχνουν συμπάθεια στις αταξίες τις νεανικές, και πολλές φορές κάνουν και στραβά μάτια, ότι δε βλέπουν ορισμένα πράγματα. Και όλα αυτά για να μην κοπεί η ψυχική επαφή με τα

παιδιά. Για να μη τα χάσουν τελείως και ξεγλιστρήσουν, και δεν μπορούν πλέον να τα πλησιάσουν καθόλου.

Και άλλοτε πάλι οι ίδιοι γονείς, οι γονείς της δευτέρας κατηγορίας, αναγκάζονται να αλλάξουν τρόπο. Να χρησιμοποιήσουν αυστηρότητα. Επιπλήττουν, μαλώνουν, φωνάζουν, φιλονικούν. Πολλές φορές απλώνουν και το χέρι, και δίνουν και καμιά στα παιδιά που ατακτούν, πάλι με το σκοπό να μην πάρουν τελείως αέρα τα παιδιά, και κάνουν ότι θέλουν, οπότε πλέον, να μπορέσουν να τα συγκρατήσουν.

Είναι τραγικοί επαναλαμβάνω οι γονείς. Στην κατηγορία αυτή την τραγική της τραγικότητας ανήκουν οι περισσότεροι γονείς. Το 95% των γονέων που έχουν παιδιά από 12 μέχρι 18 χρονών ανήκουν στην κατηγορία αυτή. Στους τραγικούς γονείς.

Και υπάρχει και μια τρίτη κατηγορία γονέων, εδώ μέσα στην αίθουσα. Είναι οι γονείς που τα παιδιά τους είναι ακόμα μικρά, βρέφη. Μικρά αγγελούδια. Αθώα πλάσματα. Που τα καμαρώνουν. Αλλά ενώ το βλέμμα τους καμαρώνει τα παιδιά· καμαρώνει την αθωότητα των παιδιών, ξαφνικά το πρόσωπό τους αλλοιώνεται γιατί μια σκέψις αστραπιαία περνά απ' το μυαλό τους. Μια σκέψις μελαγχολική. Μια σκέψις που τους κάνει να διερωτώνται. Άραγε θα είναι πάντα τα παιδιά μας έτσι αθώα και καλά; Άραγε θα είναι πάντα κοντά στο Θεό; Άραγε θα μπορούμε πάντοτε να τους μιλάμε; Άραγε τα παιδιά αυτά που τώρα τα βλέπουμε να τρέχουν χαρούμενα μέσα στο σπίτι, και στα χείλη τους να ανθίζει, το αθώο εκείνο χαμόγελο, και στα μάτια τους να σπινθηροβολεί η αγνότητα... Άραγε τα παιδιά αυτά θα διατηρηθούν ή θα ακολουθήσουν και αυτά το δρόμο του ολέθρου, της καταστροφής, του κατρακυλίσματος που έχουν πάρει οι περισσότεροι νέοι σήμερα; Και οι γονείς αυτοί οι νεαροί που έχουν μικρά παιδιά, όταν στα διπλανά τους σπίτια, όταν στη γειτονιά τους, βλέπουν τους άλλους γονείς που μεγάλωσαν τα παιδιά να ζούνε ένα δράμα, φοβούνται και τρέμουν μήπως το δράμα των γονέων εκείνων γίνει και δικό τους δράμα. Και μήπως το κλάμα των γονέων εκείνων γίνει μια μέρα και δικό τους κλάμα.

Η φωτογραφία του Ευαγγελίου

Ειδικό λοιπόν αδελφοί μου θα είναι το θέμα της αποψινής βραδιάς. Ειδικό για τους γονείς, αλλά ειδικό και για όλους μας, γιατί όλοι μας έγγαμοι και άγαμοι, μικροί και μεγάλοι, φέρνουμε κάποια ευθύνη, στο πρόβλημα της συγχρόνου νεότητας. Το σημερινό κήρυγμα θα είναι μια ερμηνεία. Η ερμηνεία μιας φωτογραφίας. Μια φωτογραφία παρουσιάζει το σημερινό Ευαγγέλιο. Μια φωτογραφία που εικονίζει περιστατικό της εποχής του Χριστού μας, και όμως όταν τη βλέπεις αυτή τη φωτογραφία, νομίζεις ότι τραβήχτηκε και εμφανίστηκε στην εποχή μας και εικονίζει τη σύγχρονη εποχή. Μια φωτογραφία.

Θέλετε να δείτε τα πρόσωπα της φωτογραφίας αυτής; Να το πρώτο πρόσωπο. Είναι ένα παιδί. Αυτό το παιδί αποτελεί το κέντρο της φωτογραφίας. Είναι ένα δυστυχισμένο παιδί. Ένα παιδί που αφρίζει και κυλιέται κάτω. Ένα παιδί που χτυπιέται κάτω στο χώμα. Ένα παιδί που άλλοτε χοροπηδάει σαν τρελό και άλλοτε πέφτει κάτω αναίσθητο σαν νεκρό. Ένα παιδί που τρίζει τα δόντια του. Ένα παιδί που πέφτει πότε μέσα στο νερό, για να πνιγεί και πότε μέσα στη φωτιά για να καεί. Ένα παιδί που έχει πνεύμα άλαλον και κωφόν. Ένα παιδί που

έχει γλώσσα και δε μιλάει. Αλλά ουρλιάζει και βγάζει άναρθρες κραυγές όταν θέλει να μιλήσει. Ένα παιδί που έχει αυτιά και δεν ακούει τι του λένε γιατί είναι κωφό και άλαλο. Ένα παιδί δυστυχισμένο είναι το πρώτο πρόσωπο της φωτογραφίας του σημερινού Ευαγγελίου. Σπαράζει η καρδιά μας βλέποντας το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα. Ματώνει η ψυχή όταν το βλέπεις να χτυπιέται κάτω και να φρίζει και να είναι σε αυτήν την αξιοθρήνητη κατάσταση.

Και αν η δική μας η ψυχή ματώνει, πόσο ματώνει η ψυχή του πατέρα; Ο πατέρας. Να το δεύτερο πρόσωπον της σημερινής φωτογραφίας. Είναι ένας πατέρας που δεν μοιάζει σαν τους πατεράδες της εποχής μας. Είναι ένας πατέρας που δεν ζει την ζωή του καλοπενώντας. Δεν ζει όμορφα τη ζωή του. Είναι ένας πατέρας που έχει καταντήσει ράκος πραγματικό. Ένας πατέρας που σέρνει απ' το χέρι χρόνια τώρα το παιδί του, αναζητώντας γιατρεία και ανακούφιση. Ένα πατέρας σωματικά και ψυχικά έχει γίνει ερείπιο. Ποιος θα βοηθήσει αυτόν τον τραγικό πατέρα, που είναι ο θεατής της αξιοθρήνητης καταστάσεως του παιδιού του. Ποιος θα τον βοηθήσει;

Αλλά να βρίσκονται μερικοί που έχουν την διάθεση να τον βοηθήσουν. Για δεξ τε τους μέσα στην φωτογραφία. Είναι οι απόστολοι. Είναι εννέα από τους αποστόλους. Ξαφνικά σ' υτούς καταφεύγει απελπισμένος ο πατέρας. Πέφτει στα πόδια και τους παρακαλεί. Ζητάει την ενίσχυση και τη βοήθεια. Ζητά να μπορέσουν να θεραπεύσουν το παιδί του. Και απόστολοι δείχνουν όλη τη διάθεση τους για να βοηθήσουν τον πατέρα αυτόν τον τραγικόν. Προσπαθούν, προσπαθούν αλλά δεν τα καταφέρνουν. Οι απόστολοι που άποτε έκαναν παρόμοια θαύματα, και ακόμα μεγαλύτερα από το θαύμα αυτό, αυτή τη φορά στέκονται αδύνατοι. Δεν μπορούν να θεραπεύσουν το παιδί αυτό του δυστηχισμένου πατέρα. «Οὐκ ἴσχυσαν» λέγει το Ευαγγέλιο. Στέκουν, βλέπουν το παιδί να σπαρταρά, βλέπουν τον πατέρα να πονά. Θέλουν αλλά δεν μπορούν. Και οι ίδιοι απορούν με την αδυναμία στην προκειμένη περίπτωση.

Αλλά δεν είναι μονάχα οι απόστολοι. Μέσα στη φωτογραφία της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής είναι και ένα πλήθος ανθρώπων. Για δέστε τους. Στην άκρη εκεί της φωτογραφίας, είναι μαζεμένο ένα πλήθος ανθρώπων. Ένα πλήθος που παρακολουθεί τη σκηνή. Είναι ένα πλήθος χωρισμένο στα δυο. Οι μεν, οι πιο πολλοί ευτυχώς, δείχνουν συμπάθεια στον πατέρα. Παρακολουθούν με αγωνία τη μάχη των αποστόλων για τη θεραπεία του παιδιού. Και συμπονούν με τον πατέρα και παρακολουθούν με σπαραγμό το παιδί το οποίον υποφέρει. Αλλά οι άλλοι, ευτυχώς λιγότεροι οι άλλοι, σκληροί, ανάλγητοι, ασυγκίνητοι μπροστά στον πόνο του πατέρα καί στην τραγωδία του παιδιού γελούν και καγχάζουν και χαίρονται, επειδή βλέπουν την αδυναμία των αποστόλων να κάνουνε το θαύμα. Αυτά είναι τα πρόσωπα της σημερινής φωτογραφίας.

Νομίζω αδελφοί μου ότι κάπου, σε κάποια γωνιά, θα διακρίνατε οπωσδήποτε και τον εαυτό σας. Κάπου θα είστε και σεις. Και αν δεν είστε παιδί, αν δεν είστε νέος, ίσως να είστε πατέρας ή μητέρα που ζείτε το δράμα του παιδιού. Και αν δεν είστε παιδί, και αν δεν είστε πατέρας ή μητέρα. Ίσως να είστε κάποιος που δίνετε τη μάχη για τα παιδιά στη εποχή μας. Ίσως να είστε κάποιος παιδαγωγός. Κάποιος δάσκαλος. Κάποιος καθηγητής. Κάποιος

κατηχητής. Κάποια κατηχήτρια. Κάποιος ιερέας. Κάποιος ιεροκήρυκας ο οποίος ασχολείται με τα παιδιά, και επομένως βλέπει και αυτός τον εαυτό του, μες στην φωτογραφία δίπλα από τους αποστόλους που δίνανε τη μάχη για το παιδί. Και αν δεν είστε ούτε πατέρας, ούτε παιδί, ούτε παιδαγωγός, ούτε καθηγητής, ούτε διδάσκαλος, ούτε ιεροκήρυκας, θα είστε όμως οπωσδήποτε κάποιος απ' το ανώνυμο πλήθος. Από εκείνους που παρακολουθούνε το δράμα. Και θέλω να πιστεύω πως είστε από εκείνους που ζείτε με αγωνία το δράμα της σημερινής νεότητας, και δεν είστε από τους γραμματείς εκείνους της σημερινής περικοπής που χαιρόντουσαν για την αγωνία και το δράμα το οποίο έβλεπαν.

Όλοι λοιπόν, ο καθένας μας, βλέπει κάπου τον εαυτό του, και επομένως για όλους μας αρμόζει το αποψινό κήρυγμα. Αλλά αδελφοί μου δεν σας τελείωσα τα πρόσωπα της φωτογραφίας. Υπάρχουν ακόμα στη φωτογραφία δυο πρόσωπα. Το ένα είναι πρόσωπο σκοτεινό. Κατάμαυρο. Το άλλο είναι πρόσωπο φωτεινό. Ολοφώτεινο. Το ένα είναι η εξήγησις του δράματος. Είναι η αιτία του δράματος. Το άλλο είναι η λύσις του δράματος. Το ένα πρόσωπο, δημιουργός του δράματος. Το άλλο πρόσωπο λύσις και απαλλαγή από το δράμα εκείνο.

Ποιο είναι το πρώτο πρόσωπο; Μη ψάχνετε να το βρείτε. Δεν θα το δείτε το πρόσωπο στη φωτογραφία. Είναι αόρατο το πρόσωπο αυτό. Είναι ο διάβολος. Ο διάβολος. Αυτός είναι. Το πνεύμα το ακάθαρτο που λέει το ευαγγέλιο σήμερα. Αυτός είναι το πνεύμα το άλαλον και κωφόν. Αυτός είναι το γένος το πονηρόν, όπως περιγράφεται σήμερα. Αυτός. Ο Λεβιάθαν των θαλασσών. Ο διάβολος. Που εισέρχεται μέσα στη οικουμένη και ταρασσει ολόκληρο τον κόσμο. Αυτός ο Λεβιάθαν των θαλασσών εισήλθε και μέσα στη θάλασσα της ψυχής του νέου, του σημερινού Ευαγγελίου και τον ετάρασσε. Εισήλθε μέσα στον νέο και κατλεστρεψε την ισοροπία της ζωής του. Σάλεψε τα μυαλά του. Έδεσε τη γλώσσα του. Έκλεισε τ' αυτιά του, και του ετάραξε ολόκληρη την ύπαρξη. Ταλαίπωρο πλάσμα. Ρομπότ του διαβόλου είχε καταντήσει. Δαιμονισμένη ύπαρξη. Υπάρχει κανείς εδώ μέσα που αμφιβάλει για τη ύπαρξη του διαβόλου; Εάν υπάρχει κανείς που ο διάβολος τον κατάφερε να αμφιβάλει και να απιστεί για τη ύπαρξη του διαβόλου... Γιατί αυτή είναι η μεγαλύτερη επιτυχία του διαβόλου. Να σε κάνει να πιστέψεις πως δεν υπάρχει. Αν υπάρχει λοιπόν κανείς που ο διάβολος τον έκανε να πιστέψει ότι δεν υπάρχει διάβολος, ας έλθει να δει για να πειστεί τους δαιμονισμένους. Τους δαιμονισμένους κάθε εποχής, αλλά ιδιαίτερα τους δαιμονισμένους της εποχής μας.

Είναι λίγοι οι δαιμονισμένοι σήμερα; Λίγοι υπό την στενήν έννοιαν, είναι λίγοι οι δαιμονισμένοι. Υπό την ευρείαν όμως έννοιαν, είναι πολλοί. Είναι χιλιάδες. Είναι εκατομμύρια οι δαιμονισμένοι. Θέλετε να δείτε δαιμονισμένους; Ρίξτε μια ματιά. Ρίξτε μια ματιά στην σημερινή νεότητα, και φτάνει για να πειστήτε ότι υπάρχει διάβολος. Μόνο αδελφοί μου δαιμονισμένη γενιά θα μπορούσε να κάνει αυτά που κάνει η γενιά μας. Και μόνο δαιμονισμένη νεότης, θα μπορούσε να κάνει αυτά που κάνει η νεότης μας σήμερα. Ο διάβολος εξακολουθεί να είναι ο κοσμοκράτωρ του σκότους του αιώνας τούτου. Ο διάβολος είναι ο κινών, και ο παρακινών, και ο μετακινών τους ανθρώπους. Ο διάβολος. Σαν να τον βλέπω τον διάβολον μπροστά μου. Σαν να τον βλέπω στην φωτογραφία του σημερινού Ευαγγελίου. Για δέστε τον. Είναι κάπου κρυμμένος σε μια γωνιά ο διάβολος και

καγχάζει σαρκαστικά. Καγχάζει. Γελάει γιατί κατόρθωσε για μια ακόμη φορά, να ταλαιπωρήσει τον νέον του σημερινού Ευαγγελίου. Γελάει γιατί βλέπει την αδυναμία των αποστόλων να βγάλουν το δαιμόνιο μέσα από την ψυχή του νέου. Γελάει ακόμα και καγχάζει γιατί βλέπει ότι κατόρθωσε να μπει στην ψυχή των γραμματέων. Των υπούλων εκείνων ανθρώπων που γελάνε με το δράμα του πατέρα και με την αδυναμία των μαθητών. Καγχάζει ο διάβολος.

Αλλά σε μια στιγμή σταματά ο καγχασμός του διαβόλου. Το παιδί πέφτει νεκρός κάτω στο χώμα, αναίσθητος. Ο διάβολος εγκαταλείπει την ψυχή του παιδιού. Φεύγει, το βάζει στα πόδια και απομακρύνεται. Γιατί; Πως έγινε αυτό; Παρουσιάζεται το δεύτερο πρόσωπο. Το πρώτο, σκότος. Σκότος βαθύ. Το δεύτερο φως. Όλο φως. Φωτεινόν το πρόσωπο. Είναι ο Χριστός, ο περιβαλλόμενος το φως ως ιμάτιον. Ο Χριστός πάντοτε ήταν φως. Πάντοτε ήταν φωτεινός. Αλλά στην περίπτωση αυτή του σημερινού θαύματος ο Χριστός παρουσιάζεται απείρως πιο φωτεινός. Γιατί; Διότι ο Χριστός κατέρχεται από το όρος Θαβώρ. Κατεβαίνει από το όρος κάτω στους πρόποδες του όρους για να δώσει τη μάχη. Τη στιγμή που ο Χριστός βρισκότανε πάνω στο όρος Θαβώρ και μπροστά στα μάτια των τριών μαθητών, μεταμορφώθηκε και έδειξε κάτι από τη λάμψη και από το μεγαλείο της θεότητας. Τη στιγμή που ο Χριστός είχε λουστεί από τις ακτίνες τις θεϊκής του φύσεως, της θεότητός του, εκείνη τη στιγμή που οι εννέα μαθηταί απολάμβαναν το φως της θεότητας, την ίδια στιγμή οι εννέα άλλοι μαθηταί έδιναν τη μάχη με το διάβολο κάτω στους πρόποδες του όρους Θαβώρ.

Και ο Χριστός βλέποντας πάνω από το όρος τους μαθητάς να πολεμάνε, να μάχονται και να αδυνατούν, εγκαταλείπει το όρος Θαβώρ, εγκαταλείπει την δόξα και κατεβαίνει στη μάχη. Έρχεται κάτω στους πρόποδες του όρους Θαβώρ και κάνει εκείνο που δεν μπόρεσαν να κάνουν οι μαθητές. Λύει τον διάβολον. Ο Χριστός ο οποίος ήρθε ίνα καταλύσει τα έργα του διαβόλου, καταλύει τώρα ένα συγκεκριμένο έργο του διαβόλου. Κάνει το θαύμα του ο Χριστός. Ο Χριστός διατάσσει ως εξουσίαν έχων και ο διάβολος αναγκάζεται να υπακούσει. *«ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν»*. Εγώ σε διατάσσω λέγει ο Χριστός, και ο διάβολος αναγκάζεται να υπακούσει αφού κάνει τελευταία προσπάθεια να παραμείνει μέσα στην ψυχή του νέου. *«Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν ἀφῆκε τὸ πνεῦμα»*. Έτσι λύθηκε, εδόθει μια λύσις στο πρόβλημα του νέου εκείνου. Λύθηκε το δράμα του παιδιού εκείνου και συγχρόνως λύθηκε και το δράμα του πατέρα.

Αλλά αδελφοί μου ενώ λύθηκε εκείνο το δράμα, παραμένει το άλλο δράμα. Παραμένει το δράμα των συγχρόνων παιδιών, των συγχρόνων νέων, και των συγχρόνων γονέων. Η φωτογραφία την οποία σας παρουσίασα στην αρχή, άλλαξε τώρα. Άλλαξε τελείως όψη. Ο διάβολος εξαφανίζεται. Ο Χριστός παίρνει το κέντρον της φωτογραφίας. Το παιδί σηκώνεται και κάθεται ήρεμο στα πόδια του Χριστού. Και ο πατέρας παύει να κλαίει και κάθεται χαρούμενος κοντά στον Χριστό για την λύτρωση που του χάρισε ο Χριστός. Για τη λύτρωση απ' τα δεσμά του σατανά, που χάρισε στο παιδί του. Αλλ' ενώ η φωτογραφία εκείνη άλλαξε, παραμένει η ίδια φωτογραφία, για τη σημερινή, για τη σύγχρονη νεότητα. Για τη νεότητα. Ω αδελφοί μου! Σκεφτήκατε τη σημερινή νεότητα; Η νεότης που είναι πλασμένη για τα μεγάλα ιδανικά. Η νεότης που είναι πλασμένη για υψηλούς

οραματισμούς. Η νεότης αυτή κατήντησε δαιμονισμένη νεότης. Κατήντησε ρομπότ του διαβόλου. Μια νεότης που έπρεπε να είναι νεότης χριστιανική, νεότης ορθόδοξος, κατήντησε νεότης διαβολική.

Η σημερινή νεότητα

Θέλετε να σας παρουσιάσω τη σημερινή νεότητα; Αλλά είναι περιτόν. Όλοι όσοι είστε εδώ, ζείτε κοντά στους νέους μας. Τους βλέπετε καθημερινά. Παρακολουθείτε το ποιον τους. Τους ζείτε από κοντά. Βλέπετε την εμφάνιση τους, και καταλαβαίνετε και αντιλαμβάνεστε το πιστεύω της σημερινής νεότητας. Θέλετε να σας παρουσιάσω τη σημερινή νεότητα; Μια εικόνα της σημερινής νεότητας, είναι το παιδί, ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου. Πνεύμα άλαλον και κωφόν είχε ο νέος τους σημερινού Ευαγγελίου. Πνεύμα άλαλον και κωφόν έχουν τα παιδιά μας. Έχουν οι έφηβοί μας. Έχουν οι νέοι μας. Πνεύμα άλαλον. Δε μιλάνε. Μιλάνε πολύ και φλυαρούν, και φωνάζουν και ξεφαντώνουν, και ουρλιάζουν όταν τραγουδούν τα έξαλλα τραγούδια. Μα δε μιλάνε, δεν ανοίγουν το στόμα τους να μιλήσουν για το Χριστό, για την Εκκλησία, για την πίστη, για τη θρησκεία. Κάνε ότι θέλεις. Είναι κλειδωμένο το στόμα του. Δεν μπορείς να το κάνεις το παιδί αυτό το έξαλλο και εκκεντρικό. Δεν μπορείς να το κάνεις να ανοίξει το στόμα του. Να πει μια τρυφερή λέξη. Μια θερμή λέξη για τον Χριστό. Να ομολογήσει τον Χριστό. Να διαδώσει την πίστη του στον Χριστό. Να τραγουδήσει τραγούδια του Χριστού. Να γονατίσει, να ψελλίσει δυο λόγια προσευχής στον Χριστό. Πνεύμα άλαλον έχει κυριεύσει τα παιδιά μας.

Και πνεύμα κωφόν. Δεν ακούνε; Ακούνε. Ακούνε τις φωνές του κόσμου. Ακούνε τις σειρήνες της σύγχρονης κοινωνίας. Ακούνε τις φωνές των φίλων των διεφθαρμένων. Αλλά δεν ακούνε εκείνους που πρέπει να ακούνε. Και αν τολμήσει κανένας να συμβουλέψει τα σημερινά νιάτα και να τους δείξει το καθήκον τους. Και να τους υποδείξει πιον ολέθριο δρόμο έχουν πάρει. Και ποια καταστροφή τους περιμένει, τα παιδιά κλείνουν τ' αυτιά τους, και δαιμονίζονται. Και ακούς το παιδί της εποχής μας να λέει συχνά. Πάψε πια πατέρα και μάνα. Βούλλωσέ το. Με δαιμονίζεις πια με τα λόγια σου. Δε θέλω να σ' ακούω. Και όταν ο πατέρας και η μάνα, με σπαραγμό του λένε, παιδί μου πρόσεξε, εμείς σε αγαπάμε μόνο. Πρόσεξε τον κατήφορο που 'χεις πάρει. Το παιδί γουρλώνει τα μάτια και δαιμονίζεται. Και σηκώνει και το χέρι να χτυπήσει τον πατέρα. Πάψε, σκάσε πια. Με δαιμονίζεις με αυτά που μου λέγεις. Πνεύμα άλαλον και κωφόν έχει κυριεύσει τους νέους μας.

Άφριζε και σπάραζε ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου. Αλλά και οι νέοι μας σαν αφρισμένοι κάνουν. Έξαλλοι. Σε μια έξαλλη έκσταση. Σε ένα δαιμονικό παραλήρημα κυριεύονται και σαν αφρισμένοι κάνουν. Όταν τραγουδούν. Όταν χορεύουν. Σαν να χορεύουν θηρία της ζούγκλας. Όταν διασκεδάζουν, λες και αφρίζουν. Λες και είναι δαιμονιώδεις υπάρξεις. Λες και ήρθαν από άλλο σύμπαν για να κάνουν τους ανθρώπους εδώ να παραμένουν εκστατικοί. Άφριζε ο νέος. Ακόμα ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου έπεφτε κάτω και ξεραινόταν και γινότανε αναίσθητος. Αλλά και πολλοί από τους σημερινούς νέους μας, έχουν καταντήσει ξεροί. Αναίσθητοι. Ασυγκίνητοι. Δεν πας να κλεις μπροστά τους. Δεν πας να τους παρακαλās. Είναι ανίσθητο. Είναι ντουβάρι πια η ψυχή. Δεν συγκινείται. Έχει ναρκωθεί η σημερινή νεότης. Και τώρα μάλιστα τελευταία μπήκε και στην Ελλάδα μας η μανία των ναρκωτικών. Θα δείτε τα παιδιά μας να γίνουν κατάξερα,

αναίσθητα. Ναρκωμένα. Ασυγκίνητα. Ανάλγητα. Για θυμηθήτε προχτές που γράψανε οι εφημερίδες για αυτό το δαιμονικό δαιμόνιο των χίππηδων που ανακαλύφθηκε κάτω στο Κουκάκι. Ώρμησε η αστυνομία μέσα, και όμως αυτοί παρέμειναν ακίνητοι. Ξεροί. Σαν το δαιμονισμένο παιδί του Ευαγγελίου. Δεν μπόρεσαν να σηκωθούνε να αντιδράσουν. Τους είχε καθηλώσει ξερούς και αναίσθητους χάμω το χασίσι, το οποίο είχαν πιει.

Εκυλύετο ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου. Κυλιότανε μέσα στη λάσπη. Μέσα στο χώμα. Αλλά και οι σημερινοί μας νέοι, κυλιούνται αδελφοί μου μέσα στο βούρκο της αισχρής αμαρτίας και διαφθοράς. Οι νέοι που είναι πλασμένοι απ' το Θεό να διασχίζουν τους αιθέρας με τα φτερά της πίστεως και της ηθικής, οι νέοι μας κατήντησαν ελεεινά ερπετά, κατήντησαν σκουλήκια που σέρνονται στη γη. Κατήντησαν ακάθαρτα ζώα που κυλιούνται μέσα στο βούρκο. Ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου αλλά και τα παιδιά μας, και οι νέοι μας σήμερα, πότε πέφτουν μες στα βαλτονέρια της ψεύτικης χαράς και πότε πέφτουν μες στην φωτιά του πανσεξουαλισμού που έχει ανάψει ο σύγχρονος Ναβουχοδονόσορας, για να κάψει ότι παρέμεινε όρθιο, ότι παρέμεινε άθικτο, να τα κάψει και να τα αφήσει ερείπια.

Αδελφοί μου φοβερή εικόνα της σημερινής νεότητας. Ντρέπεσαι μερικές φορές να κοιτάξεις τους νέους. Δεν μπορείς να τους διακρίνεις, αν είναι άντρας ή αν είναι γυναίκα. Η εμφάνιση τους εκκεντρική, εξωφρενική, έξαλλη. Και η εξωτερική τους εμφάνισης, όσο και αν λένε μερικοί μοντέρνοι και υπεραισιόδοξοι, τις πιο πολλές φορές... Η εξωτερική εμφάνισης των νέων μας είναι ο καθρέφτης της εσωτερικής καταστάσεως της ψυχής των νέων. Αλλά αδελφοί μου αρκετά ασχοληθήκαμε με την περιγραφή των νέων. Είναι καιρός να αναζητήσουμε τα αίτια αυτής της καταστάσεως των σημερινών νέων. Οι νέοι μας, όσο και αν τους κατηγορούμε... Οι νέοι μας, όσο και αν μας πικραίνουν... Οι νέοι μας, όσο και αν έχουν καταντήσει σε αξιοθρήνητη κατάσταση... Οι νέοι μας, όσο κι αν ντρεπόμαστε και θλιβόμαστε να τους βλέπουμε... Όμως οι νέοι μας είναι τα θύματα. Είναι τα θύματα τις πιο πολλές φορές. Είναι τα θύματα ενός πολιτισμού που έσβησε το Θεό και γκρέμισε το Ευαγγέλιο. Οι νέοι είναι τα θύματα.

Τα αίτια της σημερινής καταστάσεως των νέων

Ποια είναι τα αίτια; Ποια είναι η αιτία η βασική της σημερινής καταστάσεως των νέων; Μεσ στο σημερινό Ευαγγέλιο αδελφοί μου υπάρχει μια λέξις. Μια λέξις η οποία κρύβει τα αίτια της αξιοθρήνητης καταστάσεως των νέων. Ποια είναι η λέξις αυτή; Θα σας φανεί παράξενο. Ότι αυτή η λέξις ερμηνεύει το φαινόμενο των νέων. Είναι η λέξις : «παιδιόθεν». Όταν ο πατέρας εκείνος έπεσε στα πόδια του Χριστού και τον παρακαλούσε, και ο Χριστός μας είδε το παιδί να χτυπιέται κάτω και να κυλιέται, και να αφρίζει, έκανε μια ερώτηση ο Χριστός στον πατέρα και του είπε: «Πόσος χρόνος εστίν ως τούτο γέγονεν autώ;». Πόσα χρόνια βασανίζεται το παιδί σου; Από ποια ηλικία; Μα γιατί ρωτάει ο Χριστός. Δεν ξέρει; Παντογνώστης είναι ο Χριστός. Ξέρει από πότε βασανίζεται το παιδί. Αλλά ρωτάει γιατί θέλει να ακούσει την απάντηση και από το στόμα του πατέρα. Να παραμείνει η απάντησις αυτή σαν μια ερμηνεία για το φαινόμενο της συγχρόνου νεότητας. «Πόσος χρόνος εστίν;». Και ο πατέρας απαντά: «παιδιόθεν». Από μικρό παιδί. Αυτή η λέξις μας κάνει τον πατέρα να είναι πιο συμπαθής σε εμάς. Γιατί το δράμα του δεν ήταν δράμα ολιγοχρόνιο. Ήταν

δράμα πολυχρόνιο. «παιδιόθεν»! Από μικρό παιδί Χριστέ μου. Από μικρό παιδί τον βλέπω έτσι να βασανίζεται. Από μικρό παιδί χτυπιέται. Από μικρό παιδί ζω το δράμα. Κύριε, ελέησόν με. Βοήθησέ με.

«παιδιόθεν». Αυτή η λέξις αδελφοί μου, κρύβει δυο πράγματα. Κρύβει το χρόνο από τον οποίο αρχίζει η διαφθορά του παιδιού, αλλά κρύβει και τη βασική αιτία του κατρακυλίσματος της συγχρόνου νεότητας. «Παιδιόθεν». Από μικρό παιδί. Ναι! Μη νομίζεις πως ο νέος που τον βλέπεις τώρα μπροστά σου, ότι τώρα απέκτησε τις έξεις αυτές τις κακές και τις συνήθειες. Από μικρό παιδί τις είχε. Άλλο ότι τώρα εκδηλώνονται πιο ζωηρά, πιο έξαλλα, και πιο επιτακτικά, εκδηλώνονται οι έξεις αυτές και οι συνήθειες.

«παιδιόθεν». Τρεις παράγοντες αδελφοί μου συνεργούν ώστε το παιδί από μικρό, να αρχίζει να διαφθείρεται. Ποιοι είναι αυτοί οι τρεις παράγοντες. Ο ένας παράγων που τον ξεχνάμε, λέγεται «Προπατορικό αμάρτημα». Πολλές φορές ξεχνάμε εμείς οι χριστιανοί την αλήθεια αυτή. Τη βασική αλήθεια. Το δόγμα αυτό της πίστεώς μας. Και όμως το παιδί όταν γεννιέται, μόλις γεννιέται παίρνει μέσα του το προπατορικό αμάρτημα. Τη ροπή προς το κακό. Την επιθυμία της αμαρτίας. Τη δυνατότητα να αμαρτήσσει. Ένας μονάχα γεννήθηκε στον κόσμο που δεν είχε το προπατορικό αμάρτημα. Και δεν το είχε το προπατορικό αμάρτημα, γιατί είναι ο μόνος που γεννήθηκε όχι κατά συνήθη τρόπο, αλλά κατά διαφορετικό τρόπο. Μόνο ο Χριστός δεν είχε το προπατορικό αμάρτημα γιατί ο Χριστός δεν γεννήθηκε εκ θελήματος και εκ σπέρματος ανδρός, αλλά γεννήθηκε ευδοκία πατρός αιδίου, δία πνεύματος αγίου. Μόνο ο Χριστός λοιπόν δεν είχε προπατορικό αμάρτημα. Μόνον το θείο βρέφος της βηθλεέμ ήταν απηλλαγμένο από το προπατορικό αμάρτημα. Όλα τα άλλα βρέφη που τα βλέπετε στην κούνια, ας φαίνονται αγγελούδια. Μέσα τους κρύβουν το προπατορικό αμάρτημα. Ας φαίνονται παρθενικές υπάρξεις. Μέσα τους κρύβουν το σπέρμα των κακιών, το σπέρμα κάθε αμαρτίας.

Ο ένας παράγων ονομάζεται προπατορικό αμάρτημα. Ο άλλος παράγων, ισχυρός και αυτός, και στις μέρες μας πολύ πιο ισχυρός από άλλοτε. Ονομάζεται: «Νόμος κληρονομικότητας». Μάλιστα. Το παιδί. Το κάθε παιδί που γεννιέται, δεν είναι μονάχα παιδί του Αδάμ και της Εύας, αλλά είναι παιδί κάποιου συγκεκριμένου πατέρα και κάποιας συγκεκριμένης μάνας. Δεν είναι παιδί του ανθρωπίνου γένους αορίστως αλλά είναι παιδί μιας ορισμένης, συγκεκριμένης γενιάς. Και το κάθε παιδί μέσα τους σέρνει ολόκληρες γενιές. Το κάθε παιδί μέσα του παίρνει εν σπέρματι όλες τις κακίες, και όλες τις αρετές των προγόνων. Των γονέων, των παππούδων, των προπάππουδων, όλων των γενεών φέρνει μέσα του το παιδί. Και το παιδί που γεννιέται, φέρνει πάνω του τη σφραγίδα κάποιου καταραμένου πάθους, που του κληρονόμησε ο πατέρας ο έκφυλος, ή ο παππούς ο έκφυλος. Ή ο προπάππος ακόμα. Και φέρνει μέσα του αυτή την κληρονομικότητα που συνεργάζεται με το προπατορικό αμάρτημα, για να δημιουργήσει μια εγκληματική φυσιογνωμία. Έναν νέον έξαλλον και διεφθαρμένο.

Αλλά εκτός από το προπατορικό αμάρτημα και τον νόμο της κληρονομικότητας, υπάρχει και ένας τρίτος παράγων. Ο τρίτος αυτός παράγων ονομάζεται περιβάλλον. Ονομάζεται

σύγχρονος κοινωνία. Ονομάζεται ατμόσφαιρα. Περιέουσα ατμόσφαιρα. Ναι! Τα παιδιά σήμερα ζούνε σε μια μολυσμένη ατμόσφαιρα. Είδατε οι γιατροί, όταν πρόκειται να γίνει κάποιος τοκετός, προσέχουν καλά το περιβάλλον που θα γίνει ο τοκετός, και θα έρθει μια καινούργια ύπαρξη στον κόσμο, ένας βρέφος θα γεννηθεί. Το περιβάλλον να είναι αποστειρωμένο. Να είναι καθαρό από μικρόβια. Αλλά ποιος θα φροντίσει αδελφοί μου, θα φροντίζει να είναι αποστειρωμένο και το πνευματικό περιβάλλον, μες στο οποίο θα αναπτυχθεί και θα ζήσει το παιδί την υποκριτική κοινωνία. Αποστειρωμένος ο θάλαμος του νοσοκομείου, μολυσμένη η κοινωνία. Μολυσμένος ο αέρας. Μολυσμένη η θάλασσα. Μολυσμένα τα πάντα. Μολυσμένος όλος ο κόσμος. Και μέσα σ' αυτόν το μολυσμένο κόσμο, ξυπνά το παιδί και αναπτύσσεται και μεγαλώνει. Ξέρετε τι γίνεται; Το παιδί από μικρό, υφίσταται ένα άγριο βομβαρδισμό. Τον βομβαρδίζει ο σατανάς, όλες τις αισθήσεις του. Τις βομβαρδίζει οργανωμένα. Βομβαρδίζει άγρια έως ότου κυριεύσει το κάστρο της παιδικής ψυχής. Αυτή η τρυφερή παιδική ψυχή πόσα βέλη πεπυρωμένα του σατανά δεν δέχεται καθημερινά, από το λεγόμενο σύγχρονο πολιτισμό. Τα βέλη που θέλουν να ξεσκίσουν την καρδιά του παιδιού και να την διαφθείρουν.

Το παιδί λοιπόν, μέσα σ' αυτήν την κοινωνία, κάτω από την επίδραση των παραγόντων που σας είπα. Απ' το προπατορικό αμάρτημα. Από το νόμο της κληρονομικότητας, και από το περιβάλλον της σημερινής κοινωνίας, μεγαλώνει και αρχίζει να διαφθείρεται. Και το κάθε μικρό παιδί που βλέπετε είναι εκκολαπτόμενος δυστυχώς εγκληματίας. Ένας εκκολαπτόμενος φονιάς. Ένας εκκολαπτόμενος τρόφιμος των φυλακών. Ένας υποψήφιος για την κόλαση.

Προχτές έγραψαν οι εφημερίδες την περιπέτεια ενός μικρού παιδιού. 10 χρονών το παιδί, έπαιζε αμέριμνο μια μέρα στο χωριό του με ένα μεγαλύτερο παιδί. Και το μεγαλύτερο παιδί, πήρε στα χέρια του το όπλο του πατέρα, και παίζοντας δεν πρόσεξε. Ακούστηκε ένας κρότος, εκπυρσοκρότησε το όπλο, και μια σφαίρα έφυγε σαν βολίδα και σφηνώθηκε στον κρόταφο του δεκάχρονου παιδιού. Το 'φεραν το παιδί στην Αθήνα εσπευσμένα. Και οι γιατροί το είδαν και αποφάνθηκαν. Είναι αδύνατον. Εάν επιχειρήσουμε, να χειρουργήσουμε το παιδί και να βγάλουμε τη σφαίρα που είναι σφηνωμένη στο κρανίο, στον κρόταφό του, το παιδί, θα πεθάνει. Και προκειμένου να πεθάνει, ας παραμείνει καλύτερα το παδί με τη σφαίρα στον κρόταφο. Και γύρισε το παιδί στο χωριό. Και ζει στο χωριό τώρα και πάει στο σχολείο με μια σφαίρα σφηνωμένη στον κρόταφό του. Μια σφαίρα που θα του φέρνει κρίσεις επιληψίας. Αξιοσυμπάθητο παιδί, αλλά γιατί αδελφοί μου τόσο συγκινούμαστε από την περιπέτεια ενός μικρού παιδιού. Καθ' ήν στιγμή το ίδιο γεγονός, απaráλλακτα το ίδιο γεγονός συμβαίνει καθημερινά με χιλιάδες παιδιά δικά σας. Όταν ο διάβολος εκπυρσοκροτεί και οι σφαίρες του, τα βέλη του έρχονται και σφηνώνουν. Όχι στον κρόταφο. Μες στο μυαλό. Μες στον εγκέφαλο των παιδιών. Και μες στον εγκέφαλο των παιδιών μας σήμερα είναι σφηνωμένα όλα τα κακά. Όλη η διαφθορά, όλη η εγκληματικότητα, όλα τα ένστικτα, είναι σφηνωμένα στο μυαλό του παιδιού, που όμως δεν μας συγκινεί η περιπέτεια αυτή του παιδιού.

Η φροντίδα των παιδιών από μικρή ηλικία

«παιδιόθεν» λοιπόν. Από μικρό παιδί βάλλεται, από μικρό βάλλεται το παιδί για να διαφθαρεί. Επομένως αδελφοί μου, εφόσον από μικρό παιδί το παιδί διαφθείρεται, από μικρό, πρέπει να αρχίσει και η αντεπίθεσις και η αντίδρασις. Από μικρό επιτίθεται ο σατανάς, από μικρό θα φροντίσεις και εσύ, από μικρό θα φροντίσει η Εκκλησία, από μικρό θα φροντίσει η αγωγή. Από μικρό θα φροντίσει η παιδαγωγική επιστήμη. Φροντίζουν σήμερα οι γονείς. Τι περιμένεις και κλαις; Όταν μεγαλώσει το παιδί σου και γίνει 14 χρονών, και έρχεσαι και με επισκέπτεσαι, ή πας στον άλλον τον πνευματικόν και τον επισκέπτεσαι, και κλαις μπροστά του και λες: «το έχασα το παιδί». Που ήσουν όταν ήταν μικρό το παιδί; Το φρόντισες; Τώρα που μεγάλωσε κλαις; Αλλά δεν φρόντισες όταν ήταν μικρό. Τι να φροντίσεις; Φροντίζουν σήμερα οι γονείς από μικρά τα παιδιά τους. Πότε τα φροντίζουν; Τα φροντίζουν και μάλιστα πολύ τα φροντίζουν. Γι' αυτό έκαναν δυο και τρία παιδιά, κατά σατανικό τρόπο, για να τα φροντίζουνε καλύτερα.

Τα φροντίζουν; Τα φροντίζουν πρώτα – πρώτα σωματικά. Έχουν θεοποιήσει οι γονείς σήμερα την υγεία των παιδιών, να τα θρέψουν με τις ωραιότερες τροφές. Να τα ντύσουν με τα ωραιότερα ρούχα. Να τα παχύνουν παιδιά, λες και τα κάνουν θρεφταράκια έτοιμα για σφαγή του διαβόλου. Εφρόντισε λοιπόν το παιδί σου. Φρόντιζε τον μόνο στην υγεία τη σωματική. Θα αναπτυχθεί το παιδί σωματικά, αλλά τι θα γίνει πνευματικά; Φροντίζουν οι γονείς για την σωματική ανάπτυξη του παιδιού. Φροντίζουν ακόμα για την διανοητική ανάπτυξη του παιδιού. Άλλοτε οι γονείς έστελναν το παιδί σε ένα απλοϊκό δημόσιο σχολείο και επαναπαυόντουσαν. Σήμερα οι γονείς, οι μοντέρνοι γονείς που ενδιαφέρονταν πολύ για το παιδί, δεν τους φτάνει ένα σχολείο απλό. Θέλουν να το πάνε στο πιο καλό ιδιωτικό σχολείο, στο πιο ωραίο καλό κολλέγιο, στα ινστιτούτα τα καλύτερα των ξένων γλωσσών. Να το πάνε το παιδί να μαθαίνει μουσική, ξένες γλώσσες, και να γίνει το παιδί διανοητικώς, να αναπτυχθεί. Αστειεύεσαι; Έλεγε μια μάνα για την κόρη της. Αστειεύεσε; Δεν θα στείλω το κορίτσι μου να μάθει αγγλικά; Ε, και το έστειλε το παιδί να μάθει αγγλικά, και μες στο ινστιτούτο, όπου αγεληδόν συνωστίζονταν αγόρια και κορίτσια, έμαθε όχι μόνο να μιλάει αγγλικά, αλλά να μιλάει και άλλες γλώσσες και να πράτει το κακό. Και γυρίζει το κορίτσι την νύχτα στο σπίτι και γίνεται ερείπιο πλέον. Πάρτο τώρα το κορίτσι σου που ήθελες να την μάθεις αγγλικά, πάρτο και καμάρωσέ το, ερείπιο διεφθαρμένο πλέον.

Έτσι είναι οι γονείς. Να αναπτυχθούν τα παιδιά σωματικά, να αναπτυχθούν διανοητικά, να αναπτυχθούν ακόμα και ψυχαγωγικά. Όλα τα μέσα του σύγχρονου πολιτισμού, για την ψυχαγωγία των παιδιών. Άλλοτε έφταναν για τα παιδιά, τα αθώα εκείνα παιχνίδια, που έπαιζαν στην αυλή και στην γειτονιά τα παιδάκια. Τώρα δεν φτάνουν αυτά τα παιχνίδια. Θέλουμε μοντέρνα σύγχρονα παιχνίδια. Και αρχίζουμε από τη βόλτα στη κάθε λογής γειτονιά, γι να φτάσουμε στην τηλεόραση, και τον κάθε λογής κινηματογράφο, και ύστερα να φράσουμε πλέον μέχρι το πάρτυ. Το πάρτυ το παιδικό στην αρχή, το νεανικό στο τέλος, το μικτό στο τέλος, όπου μακριά από τα μάτια του πατέρα και της μάνας, και μες στο μισοσκόταδο, μες στο σκοτάδι, γίνονται όργια εν ονόματι της ψυχαγωγίας του παιδιού. Αστειεύεσαι; Να μην ψυχαγωγήσω το παιδί μου; Θα τ' αφήσω εγώ να σκάσει; Πρέπει να

ξεσκάσει το παιδί. Να γλεντήσει τη ζωή του. Ας τη γλεντήσει τη ζωή για να χάσει τη ζωή του λοιπόν.

Φροντίζουν οι γονείς. Φροντίζουν σωματικά. Φροντίζουν διανοητικά. Φροντίζουν ψυχαγωγικά. Φροντίζουν ακόμα και για διάφορα άλλα. Φροντίζουν και για την μελλοντική τους αποκατάσταση. Φροντίζουν να τους αφήσουν κάποιο ακίνητο, κάποια μεγάλη κατάθεση στην τράπεζα. Για ένα πράγμα δεν φροντίζουν. Δεν φροντίζουν! Για την ψυχή των παιδιών δεν φροντίζουν. Ψυχικά αδιαφορούν για το παιδί. Και σας ερωτώ: Σε πόσα σπίτια σήμερα γίνεται θρησκευτική αγωγή των παιδιών; Σε πόσα σπίτια τα παιδιά ακούνε λόγια φλογερά, αγάπης στο Χριστό; Σε πόσα σπίτια βλέπουν τους γονείς να γονατίζουν και να προσεύχονται; Σε λίγα σπίτια. Η μητέρα που έχει να παίξει το σπουδαιότερο ρόλο, τα εγκατέλειψε τα παιδιά πνευματικά.

Ποια μητέρα, μιλάτε σήμερα; Για δέστε το Ευαγγέλιο σήμερα; Βλέπετε πουθενά μητέρα; Πατέρα τραγικό βλέπετε μόνο. Για δέστε την παραβολή του ασώτου υιού; Βλέπετε πουθενά μητέρα; Μια αιτία του δράματος είναι η έλλειψις της μάνας. Και η μάνα σήμερα τα έχει εγκαταλείψει τα παιδιά της πνευματικά. Τα εγκαταλείπει για να τρέχει και αυτή δεξιά και αριστερά. Να κάνει τα κέφια της τα αμαρτωλά και να διασκεδάσει.

Αλλά υπάρχουν και μητέρες, μητέρες ευσεβείς, που κάνουν το καθήκον τους. Μητέρες που φροντίζουν για την πνευματική καλλιέργεια των παιδιών. Υπάρχουν γονείς ευσεβείς. Γονείς ευσεβείς, που θέλουν τα παιδιά τους να τα κρατήσουν κοντά στο δρόμο του Χριστού. Υπάρχουν γονείς ζηλωταί, που μέσα τους υπάρχει κρυφός ο πόθος. Να δώσουν όλα τα παιδιά τους στην υπηρεσία της Εκκλησίας. Και όμως αδελφοί μου, και αυτοί ακόμα οι γονείς, οι ευσεβείς γονείς, οι ευσυνείδητοι γονείς, οι ήρωες γονείς, και αυτοί ακόμα οι γονείς δοκιμάζονται στην εποχή μας. Και αυτοί ακόμα ζούνε το δράμα... Τα θέλουν τα παιδιά τους στο Θεό. Μα καταλήγουν τα παιδιά τους, να τα βλέπουν όταν μεγαλώνουν, μακριά από το Θεό. Να εκοσμικεύονται, να απομακρύνονται και να μην ακούνε ούτε τους ευσεβείς γονείς. Αδύνατοι και οι ευσεβείς γονείς μπροστά στη μάχη αυτή που δίνεται σήμερα, στη μάχη για την κατάκτηση του παιδιού.

Η αδυναμία για την διαπαιδαγώγηση των παιδιών

Αδύνατοι και οι γονείς. Και μόνον αδύνατοι οι ευσεβείς γονείς; Αδελφοί μου ας το ομολογήσουμε. Δεν είναι μόνο αδύνατοι οι γονείς. Αδύνατοι είμαστε όλοι μας μπροστά σ' αυτή τη μάχη. Αδύνατοι είναι οι δάσκαλοι. Αδύνατοι είναι οι κατηχηταί. Αδύνατοι είναι οι κατηχήτριες. Αδύνατοι είναι οι ιερείς. Αδύνατοι είναι οι ιεροκήρυκες. Αδύνατοι είναι και οι επίσκοποι. Αδύνατη λοιπόν είναι και η εκκλησία σήμερα, να κερδίσει την μάχη των παιδιών. Και τη χάσαμε τη μάχη. Και παραστράτησαν τα παιδιά, και μας τα πήρε ο διάβολος. Τόσο αδυναμία έχουμε, ώστε αυτή η αδυναμία η δική μας, σκανδαλίζει πολλούς ευσεβείς. Και κάνει να καγχάζουν οι ασεβείς, και να καγχάζουν οι άπιστοι και να λένε: Που είναι η εκκλησία; Αδύνατο το Ευαγγέλιο. Αδύνατοι οι ιερείς. Αδύνατοι οι θεολόγοι.

Και βρέθηκε και ένας δημοσιογράφος κοσμικός, εκμεταλλευόμενος την δικιά μας αδυναμία, την αδυναμία των εργατών του Ευαγγελίου, εκμεταλλευόμενος αυτήν την αδυναμία, να γράψει εκείνα τα βλάσφημα, τα φρικτά λόγια· ότι στέρεψε το Ευαγγέλιο,

παύει πια να υπάρχει Ευαγγέλιον, δεν ωφελεί τίποτα το Ευαγγέλιον. Λάθος κύριε δημοσιογράφε. Εάν εμείς οι άνθρωποι είμαστε αδύνατοι, και δεν μπορούμε να κάνουμε θαύματα, υπάρχει Εκείνος που δεν είναι αδύνατος. Είναι ο Εκείνος που είναι παντοδύναμος. Είναι ο δυνατός και ισχυρός. Είναι Εκείνος που διέταξε και είπε: «εγώ σόι επιτάσσω, έξελθε εξ αυτού και μηκέτι εισέλθης εις αυτόν». Εκείνος, αδελφοί μου, ο Χριστός είναι η λύσις του προβλήματος της συγχρόνου νεότητας. Ο Χριστός. Όταν τον πλησίασε ο πατέρας τον Χριστόν, επηρεασμένος από την αδυναμία των μαθητών, εξέφρασε τρόπον τινά μια μικρή αμφιβολία, για τη δύναμη του Χριστού και είπε «Κύριε ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν». Και ο Χριστός σαν απάντηση στην αμφιβολία αυτού του πατέρα, που οφειλόταν στην αδυναμία των μαθητών, σαν απάντηση ο Χριστός του λέγει: «Το ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι.». Και κάνει το θαύμα ο Χριστός. Εκείνο που δεν μπόρεσε να κάνει ο πατέρας. Εκείνο που δεν μπόρεσαν να κάνουν οι γιατροί. Εκείνο που δεν μπόρεσαν να κάνουν οι μαθηταί, το έκανε ο Χριστός. Κάνει το θαύμα του ο Χριστός.

Γίνονται σήμερα θαύματα;

Ο Χριστός αδελφοί μου. Μόνον θαύμα! Μόνον θαύμα μπορεί να σώσει τα σημερινά παιδιά. Μόνον το θαύμα του Χριστού μπορεί να τα ξαναφέρει στο δρόμο του Χριστού. Μόνον θαύμα θα κρατήσει τα δικά σου τρυφερά παιδάκια μακριά από την αμαρτία. Μόνον το θαύμα του Χριστού. Μα θα μου πείτε. Γιατί σήμερα δεν γίνονται τέτοια θαύματα; Γιατί γίνονται λίγα θαύματα; Γιατί ο Χριστός σε εμένα που πιστεύω, να μην κάνει το θαύμα του, και να δω τα παιδιά μου όπως τα ονειρεύομαι; Κοντά στο Χριστό, στην Εκκλησία, στη Βασιλεία του Θεού; Γιατί; Την απάντηση αδελφοί μου μας την δίνει πάλι το σημερινό Ευαγγέλιο. Γιατί Κύριε; «*ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό*» Ρωτάνε οι μαθηταί. Κύριε γιατί δεν μπορέσαμε εμείς να ξεριζώσουμε το δαιμόνιο μέσα από την ψυχή του παιδιού; Ο Χριστός απαντά «*δία τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν*». Και όταν ο πατέρας ήρθε και του ανέφερε την αδυναμία των μαθητών, ο Χριστός είπε «*Ὡ γενεὰ ἄπιστος*» Και όταν πάλι ο πατέρας τον παρεκάλεσε ο Χριστός είπε: «*Τὸ εἰ δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι*». Αδελφοί μου, η απιστία μας είναι η αιτία που δεν γίνονται θαύματα. Πιστεύουμε σήμερα. Πιστεύουν οι άνθρωποι στους γιατρούς. Στους παιδιάτρους, στους ψυχιάτρους, στους νευρολόγους, στους παιδαγωγούς. Πιστεύουνε στην άθεο παιδαγωγική. Στην άθεο ψυχολογία. Στην ανθρωπιστική αγωγή. Πιστεύουν σ' όλα αυτά. Δεν πιστεύουν όμως στο Χριστό. Εάν πιστεύεις ακράδαντα στο Χριστό, αν πιστεύεις 100% στο Χριστό, τότε μην απογοητεύεσαι. Τότε μη θρηνείς. Θα γίνει το θαύμα οπωσδήποτε. Θα γίνει το θαύμα. Ίσως εσύ να μη ζεις. Να μην το δεις το θαύμα. Να είσαι πλέον στην άλλη ζωή. Εάν πιστεύεις, θα γίνει το θαύμα. Και το παιδί σου θα σωθεί, και θα επιστρέψεις στο Χριστό.

Η απιστία είναι το πρώτο αίτιο που δεν γίνεται σήμερα θαύμα. Αλλά η απιστία αυτή συνοδεύεται και μ' ένα άλλο πράγμα. Συνοδεύεται και με τον εγωισμό μας. Γι' αυτό δεν γίνονται θαύματα. Τον είδατε τον πατέρα; Ταπεινώθηκε. Σύρθηκε στα πόδια του Χριστού. Έπεσε κάτω στο χώμα. Έκλαψε! Ταπεινώθηκε! Και έτσι προσείλκυσε την χάριν του Θεού. Πως θες να γίνει θαύμα έτσι όπως στέκεις υπερήφανος, που έχεις μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου, και για τις παιδαγωγικές σου ικανότητες. Που κατηγορείς τις άλλες οικογένειες

ότι δε φροντίζουν για τα παιδιά τους και μόνο εσύ φροντίζεις. Ε, λοιπόν αδελφοί μου. Ο Χριστός επιτρέπει το παραστράτημα των παιδιών για να ταπεινώνονται οι γονείς.

Και θα πωσ και ένα άλλο λόγο ακόμα. Ο Χριστός επιτρέπει το παραστράτημα των παιδιών σου, για να σε τιμωρήσει για κάποιο έγκλημα το οποίον έχεις κάνει. Για το έγκλημα που έκανες, να περιορίσεις την τεκνογονία, και να φέρεις δυο και τρία παιδιά μόνο, κατά σατανικό τρόπο, για να τα φροντίσεις ιδιαίτερα. Να λοιπόν, έρχεται ο Θεός, το έγκλημά σου να το τιμωρήσει με το παραστράτημα των παιδιών. Αυτά τα παιδιά τα έξαλλα που έρχεσαι τώρα και μου τα κατηγορείς είναι η τιμωρία για το έγκλημα που έχεις κάνει. Και αυτή η τιμωρία είναι για να σε ξαναφέρει στο δρόμο του Θεού. Να σε ξυπνήσει, εάν εννοείται μετανοήσεις και επιστρέψεις.

Απιστία, εγωισμός, τα αίτια που δε γίνονται θαύματα. Άλλα υπάρχει και ένα τρίτο αίτιο που δεν γίνονται σήμερα θαύματα. Είναι το ότι δε φέρνουμε τα παιδιά μας κοντά στο Χριστό. Είδατε τι είπε ο Χριστός; «*φέρετε μοι αυτόν πρὸς με*». Φέρτε τον κοντά μου. Ο πατέρας τον σήκωσε με το χέρι από κάτω από το χώμα και τον έσυρε στα πόδια του Χριστού. «*Φέρετε μοι αυτόν ὧδε*», φωνάζει ο Χριστός. Και βλέπεις του μοντέρνους γονείς και παίρνουν το παιδάκι Κυριακή το πρωί και το πάνε εκδρομή, το πάνε σε διασκέδαση, το πάνε σε ταξίδι, το πάνε στην βόλτα. Δεν το φέρνουν όμως κοντά στον Χριστό.

Προχτές ταξιδεύοντας σε ένα νησί, ήτανε ένα παιδάκι, ένα αγόρι, που δεν ήξερες αν είναι αγόρι. Είχε τόσο μεγάλα μαλλιά. Πως σε λένε παιδί μου, τον ρώτησα. Μου είπε το όνομά του. Με κοίταγε με απορία λες και πρώτη φορά έβλεπε παπά στη ζωή του. Πως σε λένε παιδί μου; Μου είπε. Και που πας; Εκεί πέρα. Πηγαίνεις στην Εκκλησία; Όχι. Δεν έχεις πάει ποτέ; Ποτέ! Ούτε μια φορά δεν είχε πάει το παιδάκι. Δέκα χρονών. Οι γονείς του δίπλα. Έξαλλοι, σε αθλία κατάσταση. Μόλις το είδαν το φοβέρισαν. Παιδί μου τι είναι αύριο; Του λέω. Ήταν Κυριακή της Ορθοδοξίας, ξημέρωνε. Δεν ξέρω, μου λέει. Τρέχει ένα άλλο παιδάκι χαριτωμένο. Δεν ξέρει; Δεν πας σχολείο; Η δασκάλα δεν μας είπε ότι είναι Κυριακή της Ορθοδοξίας; Δεν ξέρω, δεν μας είπαν στο σχολείο. Πήγαινε σε ένα ξενόγλωσσο σχολείο. Σε ένα παπικού τύπου σχολείο, και δεν του είπαν τίποτα του παιδιού. Και δεν είχε πάει ποτέ το παιδί στην Εκκλησία.

Φέρτε μου αυτά τα παιδιά. «*Φέρετέ μοι αυτόν ὧδε*», φωνάζει ο Χριστός, γιατί το πιάνεις το παιδί και το απομακρύνεις. Αλλά και οι ευσεβείς γονείς δεν πάνε πίσω. Μη νομίζετε ότι θέλουν και τα παιδιά τους να πάνε στο δρόμο του Θεού. Τα θέλουν, υπό όρους. Όχι και πάρα πολύ. Όχι και πολύ στο κατηχητικό. Όχι και πολύ στην Εκκλησία. Να μην το παρακάνει το παιδί. Να μην το παρακάνει και γείνει καλόγηρος το παιδί. Και όμως ο Χριστός φωνάζει. Φέρετέ μοι αυτόν ὧδε. Φέρτε το εδώ το παιδί. Πλησίασέ το το παιδί στο Χριστό. Στην Εκκλησία. Στη συχνή θεια κοινωνία. Στη συχνή μυστηριακή ζωή. Στο εξομολογητήριο. Σε συχνή επαφή με τον Χριστόν.

Αλλά αδελφοί μου, υπάρχει τέλος και άλλη μια αιτία βασική που δεν γίνεται σήμερα το θαύμα. Η μια αιτία, η απιστία μας. Η άλλη αιτία, ο εγωισμός μας. Η τρίτη αιτία, τα κρατάμε τα παιδιά μακριά από τον Χριστό. Η τέταρτη αιτία. Θέλουμε να γίνει θαύμα, και εν τούτοις δεν το ζητάμε με θερμή προσευχή το θαύμα. Τι είπε ο Χριστός όταν τον πλησίασαν οι

μαθηταί και του είπαν «Κύριε ότι ημείς ουκ ηδυνήθημεν»; Απαντά ο Χριστός. «Τούτο το γένος». Το δαιμονικό δηλαδή γένος «έν ούδενι δύναται ἐξελθεῖν εἰ μή ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία». Πως θες να γίνει θαύμα όταν εσύ δεν ζεις πνευματική ζωή. Όταν τη νηστεία την περιφρονείς. Όταν στο σπίτι σου σε βλέπουν τα παιδιά... Μεγάλη Σαρακοστή, χωρίς να έχεις τίποτε, και Παρασκευές και Τετάρτες. Τρως σαν γουρούνι, σαν ζώνον. Πως θέλεις το παιδί να νοιώσει ότι είσαι χριστιανός; Νηστεία, αλλά προπαντός προσευχή. Χτύπησες πόρτες. Χτυπάνε πόρτες οι γονείς και τρέχουν πάνω στην αγωνία, να συμβουλευθούν τον άλφα και τον βήτα. Τι να κάνω τώρα για το παιδί μου. Χτύπα τώρα την πόρτα του Θεού. Χτύπα προπαντός την πόρτα του Θεού, και παρακάλα και ικέτευε με θέρμη, με κλίση γονάτων και δάκρυα στα μάτια και λέγε: «Κύριε λυπήσου με». «Κύριε σπλαγχνήσθητι». «Κύριε σώσε με». Το παιδί μου Κύριε. Κλαύσε και προσευχήσου και το θαύμα θα γίνει.

Αδελφοί μου, τελείωσα. Θα ήθελα απόψε, φεύγοντας από την αίθουσα αυτή να μείνουν μες στην ψυχή σας δυο πράγματα. Δυο αισθήματα. Το ένα : Η αγωνία. Το άλλο : Η πίστις. Αγωνία. Να φύγετε με αγωνία για τα παιδιά της συγχρόνου κοινωνίας. Για τα παιδιά, και ας μην είναι δικά σου παιδιά. Είναι δικά μας παιδιά αδελφοί μου. Είναι της Ελλάδος μας παιδιά. Είναι της Εκκλησίας μας παιδιά. Είναι πρόβατα της μάντρας μας. Τα πήρε ο λύκος και τα έφαγε. Αγωνία. Το πρώτο αίσθημα. Αγωνία για τα παιδιά που χάνονται. Και το δεύτερον: Πίστις. Πίστις ακράδαντη! Ότι είναι δυνατόν το θαύμα να γίνει και σήμερα. Αυτή η δαιμονισμένη νεότης μπορεί να γίνει και πάλι ευλογημένη νεότης. Και τα άγρια νιάτα να γίνουν άγια νιάτα. Νιάτα του Χριστού, ευλογημένα. Νέοι του Χριστού. Με πίστη. Με αγάπη. Με πόθο. Με αγωνιστικότητα. Που θα εργαστούν πλέον για το κράτος του Θεού. Αμήν.

Πηγή: orthodoxa-keimena.gr